

BOŽÍ KNIHA

**PASTORAL
BROTHERS**

C PRESS

Boží kniha od Pastoral Brothers

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakub Malý, Karel Müller
Boží kniha od Pastoral Brothers – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Boží kniha od Pastoral Brothers

Jakub Malý, Karel Müller

Pavel Hošek, religionista na ETF UK

Nová knížka Pastoral Brothers zaujme čtenáře od první stránky. A už ho nepustí. Čte se opravdu jedním dechem. Je to originální a poctivé tázání po věcech, na kterých záleží. Tázání, které jde na dřeň. Žádný pach náboženské plísně, žádné otrěpané fráze, žádné poučky z katechismu. Pozvání k rozhovoru, ke společnému hledání odpovědí. Osvěžující a vtipné čtení, místy opravdu moudré, místy napínavé, občas provokativní, tu a tam kontroverzní, přesně jako samotní autoři 😊.

Tomáš Halík, katolický kněz a profesor na FF UK

Sympatická knížka dvou mladých evangelických farářů je zdařilým pokusem upřímně, poctivě a vtipně nabídnout mladým lidem vlastní zkušenost víry a duchovního hledání. Autoři povzbuzují čtenáře k odvaze klást si důležité otázky a nacházet samostatné odpovědi.

Sandra Silná, farářka Československé církve husitské

Pastoral Brothers jsou misionáři 21. století. Žádný dogmatický jazyk, ani bezpečné fráze, ale odvážně srozumitelná cesta k těm, kteří hledají Boha a křesťanskou spiritualitu v realitě a každodennosti současné doby. Jestli se vás někdo zeptá, k čemu to dnes je – být věřící – dejte mu přečíst Boží knihu, je tam mnohé.

Jindřich Šídlo, novinář a autor pořadu Šťastné pondělí

Když jsme na podzim 2019 poprvé pozvali Pastoral Brothers do našeho pořadu Šťastné pondělí, přemýšleli jsme, jak je vlastně našemu publiku na Seznamu představit.

Nakonec jsme zvolili pojmenování „nejvtipnější faráři českého internetu“. Není to nic moc originálního, uznávám, ale nic lepšího mě tenkrát nenapadlo.

A nenapadlo mě to dodnes.

Pánové Karel s Jakubem skutečně jsou nejvtipnější faráři, které znám. Ale taky i díky tomu jsou mimořádně přesvědčiví. Kombinovat hlubokou víru s humorem je vždycky chůze na hraně – a já nepamatuju, že by se jim někdy podařilo přešlápnout.

Stejná je i tahle knížka, vtipná a přesvědčivá. Chtěl jsem napsat, že právě proto jsou Pastoral Brothers tak úspěšní. Nebylo by to přesné. Jsou důležití a nepřehlédnutelní. A doufám, že dlouho budou.

ÚVOD

Milé čtenářstvo,

v rukou máte Boží knihu! Nebojte, nemyslíme si, že je to Bible 2. I když bychom byli rádi, kdyby se stejně tak prodávala. A taky si o sobě nemyslíme, že jsme tak úžasní autoři. Tuhle knihu totiž věnujeme Bohu, proto je Boží.

Doufáme, že naší knihou Bohu neděláme ostudu a že jsme se zas tolik neodchýlili od jeho vůle. Věříme, že nás při psaní inspiroval a že se aspoň trochu projevilo jeho věčné Slovo v našich slovech.

Tuhle knihu napsali dva (stále) mladí křesťané, kteří promýšlejí svou víru v kontextu 21. století. Věříme, že s námi Bůh komunikuje a že nám Bible má stále co říct. Nalezli jsme v křesťanské víře smysl života. Na následujících stránkách se s vámi chceme podělit o to, jak životu s vírou rozumíme. Nenabízíme jednoduché černobílé odpovědi. Život je totiž trochu složitější.

Bůh nám dal srdce, abychom Jej milovali, a rozum, abychom o Něm přemýšleli.

Snažili jsme se psát co nejsrozumitelněji, jako když natáčíme naše videa. Nenajdete tady složité teologické traktáty ani akademické rozборы biblických textů. Od toho jsou jiné knihy. A pokud rádi přemýšlíte o Bohu víc a častěji, neváhejte a běžte studovat teologickou fakultu.

Budeme moc rádi, když vás tahle kniha povede k tomu, abyste sami nebo s kamarády přemýšleli o své víře, církvi, o Bohu... Může se stát, že budete pochybovat, něčemu nerozumět nebo že s námi nebudete souhlasit. Paráda! I o tom je víra.

Prosíme, čtěte tuhle knížku pomalu a pozorně, není to status na facebooku. A hlavně se prejte. Každá upřímně položená otázka je dobrá.

Doufáme, že se nad touhle knížkou zamyslíte, občas zasmějete a že vám pomůže prohloubit vztah k Bohu, druhým lidem a k sobě.

vaši pobožní
Blouznivci

pastoral
Brothers

Věřím v Boha, Otce všemohoucího,
Stvořitele nebe i země.
I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného,
Pána našeho;
jenž se počal z Ducha svatého,
narodil se z Marie Panny,
trpěl pod Ponciem Pilátem,
byl ukřižován, umřel i pohřben jest;
sestoupil do pekel,
třetího dne vstal z mrtvých;
vstoupil na nebesa,
sedi po pravici Boha,
Otce všemohoucího;
odtud přijde soudit živé i mrtvé.
Věřím v Ducha svatého,
svatou církev obecnou,
společenství svatých, odpustění hříchů,
vzkříšení těla a život věčný.
Amen.

*A*poštolské vyznání víry je snaha raných křesťanů jasně a stručně definovat svou víru. Podle legendy ho sepsali apoštolové deset dní po Ježíšově nanebevstoupení. Pravděpodobně vznikalo mezi 2. až 9. stoletím našeho letopočtu. Původně sloužilo jako součást křestního vyznání. Vyznávali ho lidé, kteří při slavnostní boboslužbě přijímali křest. Tento text společně vyznávají všechny křesťanské církve.

I. Lano

Z posledních sil se Michal držel malého výstupku na skále. Je krásný letní den. Modrá obloha, slunce krásně svítí. Cítí, jak se mu sluneční paprsky opírají do zad. Je mu horko. Strašné se mu potí ruce. Skála, které se takto drží, mu pomalu klouže mezi prsty. Ví, že už se moc dlouho neudrží. Ruce ho začínají pomalu, ale silně bolet. Pálí ho svaly a orosilo se mu čelo. Břicho se mu svírá strachem. Zkusi se ještě jednou naposled vyhoupnout a chytit se toho nepříliš vzdáleného skalního výčnělku. Snad to bude dobrý chyt. Ví, že to je buď teď, nebo nikdy. Vršek skály je pár metrů od něj. Už je to opravdu jenom kousek. Už se těší na ten pocit vítězství, až bude nahoře.

Vi, že stačí sotva dva tři kroky a bude tam. Adrenalin mu koluje v žilách. Napne svaly na nohou. Celé tělo se zmobilizuje, aby povylezl zase o kus. Už už se sápe po tom parádním chytu a má ho! Hurá! Jenže... Skála se utrhla. Padá dolů. Cítí, jak ho země táhne k sobě. V poslední chvíli se ale zhoupne na laně. Roztáhne nohy a zapře se o přibližující se skálu. Ještěže ho Šimon jistil. Takhle to bude jen pár škrábanců místo jisté smrti. Oklepe se, aby ten pád ze sebe setřásl. Promne si ruce, otře pot a leze dál.

Věřím.

Když někdo leze na skále nebo na stěně jako první, pak tzv. tahá cestu. Jeden leze nahoru a druhý ho dole jistí. Lezec nahoře se bez toho dole neobejde. Kdo nechce riskovat svůj život, vždycky leze s někým, kdo ho jistí. **A tihle dva si musí naprosto důvěřovat.** Na život a na smrt. Jištění totiž není jen tak. Musíte přesně odhadnout, kolik volného lana můžete svému lezci dát. Když ho dáte málo, nikam nevyleze a zůstane na zemi. Když ho dáte moc, pak hrozí, že se při pádu zabije. Všechno je to o komunikaci mezi lezcem a jističem. Věřte mi, že hodně záleží na tom, jak se navzájem znají.

Myslím, že takhle je to právě s vírou. Víra jako lano, co nás poutá k nebi, jak zpívá Jarda Svoboda v Trabandech. My lezeme na skále života a Bůh je ten, kdo nás jistí. Ten, který nám dává svobodu se rozvíjet a ohledávat různé chyty a cesty na skále našeho života. On ví, jaká je ta nejlepší cesta, jak po té skále žít. Zdola nám radí, kudy se máme vydat a podle čeho se orientovat. My mu zase na druhou stranu musíme důvěřovat. Přece jenom život je svým způsobem nebezpečná záležitost. Nikdo z nás z něj nevyjde živý! Důvěřujeme tomu dole, že to s námi myslí dobře a že chce, abychom tu skálu zdolali a společně s ním stanuli na jejím vrcholu.

V tomto obraze o lanu víry, kterým jsme navzájem svázáni, se pojí zároveň jistota a nejistota víry. Někdy bychom si přáli, aby Bůh byl hodně blízko, aby to lano bylo hodně natěsno. Chceme mít jistotu a vědět, JAK TO TEDA JE. Ale tu nemáme. Zároveň si ale můžeme být jistí, že nám Bůh dává přesně tak akorát volného lana, aby nás nedržel jako na vodítku. Ale zase ho není tolik, abychom se museli bát, že zůstaneme někde viset sami. Můžeme si být jistí, že nás zachytí při pádu. Kolik odvahy dává taková jistota! Je to trochu paradoxní, já vím. Pokud ale úplně nemáte rádi paradoxy, pak je mi to líto. Nemůžu vám nabídnout na těchto stránkách vědecké, objektivní zkoumání podstaty víry a Boha.

Myslím si, že s vírou by to mělo být, jako když se básník dívá na strom. Vidí krásu jeho listů, mohutnost jeho koruny a má radost z jeho stínu. Místo toho dendrolog (to je člověk, který se zabývá stromy) bude zkoumat stavbu kmenu, žilnatinu listů a rozlehlost kořenového systému. Ideálně kdyby si strom mohl vzít do laboratoře a pěkně ho rozřezat, analyzovat a zařadit. Pro život víry je ale potřeba se umět dívat na svět právě očima umělce. Umět se dívat trochu jinak. Umět žasnout 🤯 a objevovat krásu 😊 Božího stvoření.

Zažili jste někdy ten pocit naprostého úžasu a vydanosti? Takový ten okamžik, kdy jste vyšplhali nějakou horu a rozhlédli se do okolí? Nebo jste se dlouho dívali na moře nebo na hvězdné nebe? Kdy jste si uvědomili, jak jste malí? V tenhle moment právě přichází úžas. Sám si pamatuji ten okamžik, kdy jsem v Arménii vylezl jen na takový malý kopec, ale najednou se přede mnou otevřelo ohromné a krásné údolí. Začal jsem se smát. Měl jsem z toho obrovskou radost. Prostě jsem žasl nad tou vši krásou. Nad tou rozlehlostí, nad těmi barvami, nad těmi tvary. Už je to skoro deset let a stále žasnu. Víra dává člověku možnost se dívat na svět novými očima. A nejen na svět, taky na sebe a na lidi kolem vás.

Pozor ale, víra, to nejsou růžové brýle, pomocí nichž bychom si mysleli, jak je všechno úžasné, báječné a krásné! A stejně tak to nejsou ani černé brýle, s kterými bychom viděli za každým rohem nějakého čerta.

Řekl bych, že víra jsou spíš takové 3D brýle, díky kterým objevíte ve svém životě novou dimenzi. Už to není jen výška, šířka, hloubka a čas. Navíc se tu přidává smysl.

Když si je nasadíte, když uvěříte, najednou všechno uvidíte z jiné perspektivy. Začnete vnímat sami sebe a celý svět v širším kontextu. Najednou víte, odkud pocházíte, proč tu jste a kam směřujete. Začnete svůj životní příběh vyprávět v kontextu jiného příběhu. Ve víře nejste osamocenou stránkou ležící někde

na podlaze, ale jste součástí příběhu, který je tu s námi už od nepaměti. Několik stran vašeho života se přidá do knihy nekonečného příběhu a vy najednou budete vyprávět mnohem delší a krásnější příběh, než je jenom ten váš.

Ale zpátky k tomu paradoxu jistoty a nejistoty. Víra člověku přináší do života jak pevnou jistotu, tak i tekutou nejistotu. Člověk nalézá smysl života, ale zároveň se musí pak celý život ptát, jestli je to tak, jak tomu věří.

Víra je neustálé tážení se a pochybování.

Hledání a nalézání. Věřící člověk je prostě člověk na cestě. Poutník, který si svou jistotu nese v je přitom stále připraven objevovat něco nového. Víra je stejně tak o hledání jako o odvaze. Kdyby vám chůze po zemi přišla moc jistá, tak si představte, že jdete po vodě. Mám rád jeden obraz, na kterém je poutník, který stojí přesně na místě, kde se setkávají vlny s pískem. Hledí na oceán a vy nevíte, jaký bude jeho další krok. Došel až sem na pláž a nyní přemýšlí, kam jeho cesta povede dál. Odpoví na to tiché, a přece neodbytné zavolání? Vykročí dál po moři, nebo se vrátí ve svých stopách? Hledá v sobě odvahu udělat ten první krok. Bude riskovat, nebo se otočí a vrátí se domů? K důvěře je totiž potřeba notná dávka odvahy. Otevíráte se, jste najednou zranitelní, můžou vás zklamat! A kolik takových zklamání jste už v životě zažili... A přece! Je potřeba tuhle odvahu v sobě najít.

V Bibli je mnoho příběhů o odvaze věřit. Věřit v nemožné možnosti: jako že neplodná žena porodí syna nebo že se třeba Bůh stane člověkem. Ale tady vyberu jeden krátký o Petrovi, jednom z Ježíšových učedníků. (Mt 14,22–33) Měl si uprostřed rozbouřeného moře stoupnout na vodní hladinu a jít za Ježíšem, protože si ho k sobě zavolal. Petr se bál. Pochyboval, ale přece z té lodi vystoupil. Kdo z nás by to udělal? Spoustě lidí by v tom bránil strach a pochybnosti. Co když to nevyjde? Co když celý svůj život zasvětíte špatné víře? Co když se propadnete do vody lží a utopíte se v nich? Takové otázky do života víry samozřejmě patří. Nikdo

z věřících NEVÍ, jak to je. A kdo to tvrdí, tak kecá. VĚŘÍME, protože jsme poznali, že v našem životě jde o něco víc. Ale nikdo z nás neví, jak to bude na konci. Myslím, že to pro všechny bude po smrti ještě velké překvapení. Věřte mi ale, že má smysl to risknout, díky víře získáte jistotu, že vás někdo miluje , že vás tu někdo na světě chce .

Věřit taky neznamená se stát fanatikem, který se spoléhá jen na to, čemu věří. Obětovat zdravý rozum na oltáři slepé víry. Kolik takových věřících ve všech možných náboženských i nenáboženských organizacích je! Zapomínají, že i zdravý rozum je stejný dar jako víra. A je potřeba ho umět správně používat.

I věřící člověk se rozhlédne, když jde přes silnici. Víra není slepota. Víra z nás nemá dělat zbedněné hlupáky.

Víra je spíš důvěra, kterou člověk žije, kterou buduje. Víru se nenaučíte. Člověk se může naučit náboženství. Člověk se může naučit, jak se chovat při různých rituálech, jaké modlitby má odříkávat a kdy má klečet a kdy stát. Víra je hlavně vztah, který s námi Bůh navazuje na celý život, a je taky na nás, abychom se o něj starali a udržovali jej. Bůh nás k sobě zve.

Ale kdo nebo co je to ten Bůh? Je to někdo nebo spíš něco, co přebývá nad námi? Tím se dostáváme k další kapitole.

Ale ještě než otočíte na další stránku, chci, abyste tuhle knihu na chvíli zavřeli a šli ven. Běžte se projít do nejbližšího lesa, parku, vylezte na kopec a rozhlédněte se. Nechte na sebe působit celý ten nezměrný makro- i mikroprostor a žasněte. Dívejte se na svět očima básníka. Knížku si třeba vezměte s sebou a můžete pokračovat ve čtení tam.

Meditace: Najdi si nějaké oblíbené místo, kam budeš chodit po sedm dní a kde budeš mít ticho a klid. zastav se tam každý den alespoň na chvíli. v klidu si pohodlně sedni. pomalu dýchej. zkus se ztišit a soustředit se na Boží přítomnost. vezmi si tužku a zkus na tuhle stránku jednou čarou nakreslit svůj vztah s Bohem.

Můj vztah s Bohem...

A large rectangular area filled with a grid of small dots, intended for drawing or writing.

II. Ty

Šimon si myslel, že se jeho otec už doopravdy zbláznil. Zrovna se vracel z firmy, kterou pomáhal tátovi zakládat, když se dozvěděl, že jeho mladší bratr je zpátky z ciziny. Předloni se totiž rozhodl vyrazit do Anglie. Chtěl tam prý nabrat zkušenosti a pak si založit třeba vlastní společnost. Rodinná firma mu byla malá. Podnikání v IT mu prostě nestačilo, chtěl něco zábavnějšího. Přišel za tátou a řekl mu, že chce, aby ho vyplatil a dal mu půlku majetku, který po něm měl jednou zdědit. Šimon doufal, že se na něj otec vybodne. Kde by na to táta vzal? Firma sotva zvládá splácet faktury a ještě aby se zadlužili. Táta ho ale neposlechl a šel do banky, vzal si další úvěr a tu půlku mu dal! Brácha odjel do ciziny a slehla se po něm zem.

Dva roky ho nikdo neviděl. Jeden kamarád Šimonovi u piva vyprávěl, že Michal prý všechny peníze v Anglii prodával. Prý ho dokonce v Londýně viděl, jak pracuje u popelářů. Vůbec se nikomu neozval. Neposlal ani SMS, ani mail. Máma ho už oplakala...

A teď se najednou vrátil! Co si to dovoluje?! Měl tam zůstat a nevracet se. Ať si hezky vyžere svoji blbost! Otec ale Michala normálně přivítal a teď pořádá slavnostní večeři na uvítanou. Šimonovi to vůbec nešlo do hlavy.

V Boha, Otce všemohoucího.

Podobný příběh Ježíš vypráví (Lk 15,11–32), když chce lidem vysvětlit, jak to je mezi Bohem a lidmi. Ježíš zde nemluví o Bohu jako o nějaké filozofické hádance, kterou je potřeba rozlousknout. Vypráví o něm jako o členu rodiny. Bůh je pro Ježíše otec, který odpouští a člověka miluje, ať se stane cokoli. Není to pro něj hodinář, který natáhl hodinový strojek vesmíru a pak si šel dát šlofika 🤪. A zde se letmo dotýkáme jedné z nejtajemnějších křesťanských nauk, že Bůh je jeden a zároveň tři. Bůh je Otec i Syn i Duch svatý. Nechci se do toho moc zhloubávat, protože pro mě samotného je to velké Tajemství. Nauka o Boží Trojici chce vyjádřit, že Bůh sám o sobě žije ve vztahu. Bůh jsou tři osoby, které spolu jakoby tančí. Bůh není nějaká statická socha nebo teologická poučka. On sám je v pohybu, je nespoutaný. Nevejde se do žádné z našich myšlenkových krabic, kam bychom ho moc rádi nacpali.

Bůh není neosobní NĚCO. BŮH JE NĚKDO.

Bůh je Ty ve vztahu k mému Já. Jak to krásně a zároveň hluboce popsal filozof Martin Buber. Bůh s námi vstupuje do vztahu. Není ale ani nějaký TEN, o kom bychom se bavili. Není ten někdo třetí, který stojí někde na okraji a jen přihlíží. V Bibli se Bůh představuje jako Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův. Osobní Bůh. Ten vzdálený Stvořitel, ten všemohoucí vládce světa se zajímá o člověka. Hlásí se k němu. Volá člověka k sobě a ten najednou musí zareagovat. Na rozdíl od chladného neosobního osudu, který tu tak nějak prostě je. Před vámi tady stojí někdo, kdo je divoký, svobodný a hlavně milující.

Když se zeptám svých studentek na střední škole, kde učím, na to, čemu věří, většina odpovědí zní tak, že věří hlavně samy sobě. Já, já, jenom já. To je naše doba. Hledáme sami sebe, rozvíjíme sami sebe, hledáme svoje určení. Za každou

cenu musíme být originální, jedineční jako sněhové vločky. Kdo se nevyjímá, jako by nebyl. A v té honbě za osobním úspěchem tak nějak zapomínáme, že tu nejsme sami, že tu nejsme od toho, aby nás na sociálních sítích sledovalo co nejvíc lidí a my naháněli a . Nejsme tady, aby nás ostatní obdivovali. Jsme tu, abychom budovali láskyplné vztahy. Vztahy jsou základem našeho života. Vždy jsme v nějakém vztahu – ať s druhými lidmi, nebo se světem kolem nás.

V první kapitole jsem napsal, že víru se nelze naučit, že víra je vztah, který člověk má rozvíjet celý svůj život. No jo, ale s kým nebo s čím máme tenhle vztah rozvíjet? S vesmírem, přírodou, štěstím, osudem? Člověk je ze své přirozenosti duchovní bytost. Neustále hledá, co ho přesahuje. Hledá přesah a nalézá ho, kde se dá. Může to být jeho partner nebo partnerka, rodina, národ, stát, fotbalový tým nebo vlastní ego. Možná byste se divili, jak moc náboženští jsou sportovní fanoušci. Kolik mají rituálů a posvátných míst. Už jen „Jágr je bůh“ vypovídá dost samo o sobě.

Podle posledních statistik to vypadá tak, že lidé dnes už církve nepotřebují, ale i tak víru stále hledají. Dalo by se to shrnout do věty: „Bůh, to ne. Ale NĚCO nad námi určitě je.“ V naší zemi je určitě spousta hledajících. I já jsem mezi ně patřil. Než jsem se setkal s Bohem, tak jsem hledal, kde se dalo. Věřím tomu, že spousta z nich hledá smysl opravdu upřímně. Jiní zase frčí na vlně konzumní spirituality.

Ale ať už zkoušíte kdejakou spiritualitu a poskládáte si ten náboženský sendvič jakkoli, pořád v tom chybí ten vztah.

V různých naukách se učíte ovládat duchovní svět. Získáváte tajné vědění. A vlastně tím chcete získat větší moc. Tohle prostě nejde dohromady s vírou. Víra v sobě nese to riziko, že vy prostě nevíte, jak to je, a hlavně – vy nejste ten, kdo je TEN mocný. Možná vás napadne otázka: Proč bych se měl vydávat do rukou

někoho, koho nemůžu ovládat? Odpověď: Protože vztah s Bohem není o moci, je o vzájemné důvěře a lásce.

V křesťanství říkáme, že Bůh je všemohoucí. On je ten, kdo má moc, ne já. Boha nemůžete ovládat. A to je možná to, co je na něm tak děsivé. Krásně to ilustruje obraz Aslana z Letopisů Narnie. Aslan je obrovský mluvící lev, ze kterého přímo sálá moc a síla. Kdybyste byli v jeho blízkosti, tak se ho taky bojíte – Bible uvádí slovo bázeň. Bázeň je takový pozitivní strach, když k někomu cítíte hlubokou úctu a zároveň cítíte jeho lásku . Bůh je mocný, nezměrný a nepostižitelný. To bychom si měli uvědomovat, ale neměli bychom kvůli tomu před ním strachy utíkat.

Že je Bůh všemohoucí, také znamená, že on má a bude mít poslední slovo. Ať už to někdy vypadá, že náš svět je vykloubený, plný zla a nepotrestaného násilí, věřím tomu, že zlo bude potrestáno a všechny polámané vztahy budou narovnané. Od začátku našeho světa až do jeho konce Bůh svou mocí garantuje právo a spravedlnost.

V téhle části bych se chtěl ještě vyjádřit k různým falešným představám o Bohu, které mezi křesťany i nekřesťany kolují. Tyto představy mají určitě i nějaký dobrý základ, ale problém je v tom, že se z nich pak stávají karikatury. Ty zdůrazňují jeden rys a celkový obraz se tak pokřiví.

*Bůh třeba není loutkář a my lidé nejsme jeho loutky.
Můžeme mu říct ne. A to až třeba do hořkého konce.*

Bůh nás neovládá, ale dává nám svobodu se pro něj rozhodnout a žít s ním. Bůh také není účetní, který si vede knihu našich dobrých a špatných skutků, které pak dá na váhu a podle nich rozhodne, jestli půjdeme do nebe, nebo do pekla. Bible nás kromě Božího soudu učí přece i o Božím milosrdenství.

zároveň je potřeba říct, že Bůh není milý senilní děda na obláčku. On je stvořitel, Tajemství, Bůh zástupů. Je divoký a nespoutaný.

Je potřeba ho brát vážně. Bůh stejně tak není bezpečnostní kamera, která by nezúčastněně pozorovala, co se tady dole na světě děje, a nechávala ho být tak, jak je. Bůh má o nás zájem a chce, abychom na jeho povolání odpověděli.

A na závěr – Bůh taky není chlap. Říkáme, že Bůh je otec, ale stejně bychom o něm mohli mluvit jako o matce. Naše slova ho nikdy nedokážou plně vystihnout. Bůh přesahuje všechny naše pojmy, představy a pohlaví. Musíme mít stále na paměti, že cokoli o něm řekneme, je stále jako v závorce.

Meditace: Najdi si nějaké oblíbené místo, kde budeš mít ticho a klid. zastav se na něm chvíli. v klidu si pohodlně sedni. pomalu dýchej. zkus si představit Boží oči. jak na tebe působí?

III. Svět

Ruce měl upatlané od hlíny a na čele čmouhu, jak si špinavou rukou utřel pot. Rozhlédl se po své zahradě s pocitem dobře odvedené práce. Byla to pořádná fuška, ale stálo to za to. Otrěl si ruce do kalhot a znovu se s radostným úsměvem podíval na své poslední dilo. Jak je krásné a dobré! Až z toho oči přecházely. V pozadí už by mohla jen zazníť znělka z reklamy na Hornbach.

Viděl tu překrásnou zahradu stvoření. Tamhle dal různým syté rudou barvu, o kousek dál rozprostřel novou galaxii. Pořád si ale říkal, že není úplně hotovo. Rozhodl se, že ještě udělá něco navíc. Stvoří člověka a dá mu něco ze sebe. Chtěl by, aby se Mu v něčem také podobal. Prál si, aby jeho stvoření dál pokračovalo, aby ho člověk dotvářel. Prál si, aby se člověk moudře staral o tuhle krásnou zahradu. Váhal, nebyl si jistý tímto svým rozhodnutím. Má člověku dát schopnost tvořit? Přece jenom takový dar může být dost nebezpečný. Co když ho zneužije? Co když na Něj jednou zapomene a bude si myslet, že on sám je tím Stvořitelem? Co když v Něj zapomene věřit...

Ale nakonec se rozhodl, že mu tuto moc svěří. Sklonil se nad člověkem, který stále ještě bez života ležel na zemi jako kus vyschlé hlíny, a pošeptal mu do ucha: „Člověče, dávám do tvých rukou schopnost tvořit. Vim ale, že svůj dar zneužiješ. Proto ti dávám

ještě jeden další. Dávám ti do srdce schopnost milovat. Láska ti zabrání zničit sebe i tuto zahradu. Skrze lásku ke mně vždy najdeš cestu. Tak, a teď žij!“ Dýchl na něj a Adam poprvé otevřel oči.

Stvořitele nebe i země.

Věřím tomu, že Bůh stvořil náš svět. V Bibli se neřeší, jak to udělal, ale spíš proč to udělal. Bible není učebnicí astronomie, geologie ani historie. Zpráva o stvoření na začátku knihy Genesis je básní, vyznáním člověka, který se ptá, proč je tady na světě. A já společně s tím starověkým Hebrejem věřím tomu, že Bůh stvořil svět, protože ho tady chtěl.

Nejsme produktem náhody ani slepého osudu.

Stvořil vás, mě, hvězdu i tuhle sedmikrásku, co roste kousek ode mě, když píšu tenhle text. A navzájem nás všechny provázal.

Bůh nás stvořil ke svému obrazu. Stvořil nás, abychom dál také tvořili. Kreativita je to, co máme s Bohem společného. Dokážeme z mramoru stvořit krásné sochy, ze slov úžasné příběhy a na pár strun dokážeme zahrát hudbu, která probouzí ty nejhlubší emoce. Dal nám tento krásný svět, abychom zde žili a tvořili. Není náš úkol ho znetvořit! Netvoří v něm hledají jen zisk a moc. Nemáme chtít stále víc a víc pro svá nenasytá břicha. Náš život je dar a my se na tomto světě máme chovat jako moudří správci, kteří pečují o celé stvoření. Máme se starat o tu krásnou zahradu, kterou nám Bůh propůjčil na chvilku našeho života.

Bůh je vždy v pohybu, nikdy není jen tak sám v sobě, vždy vychází někam ven mimo sebe, aby se člověku přiblížil. Po stvoření nedal nohy na stůl a nešel si:

„Hotovo, už nemusím nic dělat.“ On vyrazil na procházku, aby zůstal v kontaktu se stvořeným světem a s člověkem – Adamem 🧑. Kochá se a užívá si výsledky své práce. Bůh se prochází po zahradě stvoření, šumí zde stromy, bublají řeky. Tu a tam proběhne nějaké zvíře, svítí slunce a vítr, který se ještě před šesti biblickými dny hrozivě proháněl nad nezměrnou hlubinou, teď jemně pohybuje listím a trávou.

V Bibli se píše, že Bůh šest dní pracoval a sedmý den si užíval toho, co bylo jeho Slovem přivedeno do skutečnosti. Je to určitě dobrá inspirace i pro náš život. Máte pracovat, ale máte taky odpočívat. Alespoň jeden den v týdnu se zkuste věnovat svému vztahu s Bohem. Běžte třeba někam ven do jeho zahrady a pokuste se jej tam někde potkat. Jen si zkuste představit, že kráčíte jeho krásnou zahradou. Podívejte, tady je záhon s nejrůznějšími květinami, tu sad se stromy, které zatím ještě nespatřilo žádné lidské oko. Obraťte taky někdy zrak od těch pozemských zahrad a pohleďte na nebe. Vždyť všechny ty galaxie, hvězdokupy a souhvězdí jsou vlastně květiny rajske zahrady. Kolik krásného můžeme spatřit současnými teleskopy! Celé galaxie tančí, slučují se a rozpojují nebo se prolínají a tvoří nové a nové vzory nekonečných rozměrů.

Může se to zdát na první pohled jako zmatek, ale je to jen otázka perspektivy. Kdo sleduje jakýkoli tanec napoprvé, může hned nabýt dojmu, že jsou to jen zmatené pohyby. Stačí se vydržet chvíli trpělivě dívat a objeví se pravidla. Najednou se z chaosu stane řád. Příroda je naplněna tímto Božím řádem, pohybuje se a tančí podle těchto pravidel. Na naší planetě miliony let nenápadně tančí skály a řeky si razí cestu do moří. Stromy se vypínají k nebi a v nekonečném koloběhu se rodí a umírají generace rozličných živočichů. Tak krásné je stvoření, ale i tak hrůzné. Tornáda, záplavy, požáry, to vše k tomu tanci patří. A když se nepatrný človíček domnívá, že může poroučet větru, dešti, pak se rychle dozví, že bez Hospodina není nikým, že je jen správcem zahrady, a nikoli Stvořitelem.

Pryč od katastrof a zptátky k Božím stopám tady na zemi mezi námi. Je možné vůbec Hospodina nějak vystopovat?

Samotného Boha na vlastní oči tady a teď těžko spatříme.
Ale zanechává za sebou stopy, díky kterým ho můžeme
alespoň trochu poznat.

Stvořitel nás zve k tomu, abychom ho objevovali v těch nejobyčejnějších věcech a tam nalézali tajemství stvoření a Stvořitele. Boží otisky můžeme poznat v rašícím obilí, v šumění bříz, v pomalu plujících mracích na nebi, v tanci plamenů táborového ohně. Tam a ještě na tolika místech je Boží otisk. Jako slova básně odkazují na svého autora, tak stvoření odkazuje na Stvořitele. Vždyť co vyjádří jedna báseň, tisíc stránek prózy nedokáže popsat. Báseň nás zasahuje, uchopuje nás za srdce. Musíme se jí otevřít a pak nám vydá své poklady.

Nevím, jakou máte zkušenost s Boží přítomností vy, ale na mě padá bázeň a pokora, jenom když se procházím naboso ranní rosou, když vložím ruku do pytle s obilím a jednotlivá zrnka mi propadávají mezi prsty jako pramínky vody. Myslím, že lze spatřit Boží ruku na mnoha nenápadných místech. Zkuste si někdy vzít do ruky hroudu suché hlíny, v dlani ji rozdrtit najemno a pak se dívat, jak pomalu zrnka prachu odnáší vítr. Nemáme daleko k této hroudě. Vždyť jméno Adam – Člověk – má v hebrejštině stejný slovní kořen jako červená hlína. Jednoho dne taky takhle vyschneme a Duch svatý si nás odnese jako prach kamsi dál do jiné země.

Ale stvoření není jen pro hmat. Kolik je tu nádherných vůní a chutí! Zabořte nos do světa a ochutnávejte, co se namane. 😊 Někdo miluje čaj, který smrdí jako zatuchlý sklep, další si libuje v uzrálých syrečkách, další pije jen ta nejvybranější vína. Tady všude lze vidět Stvořitelovu stopu. Víra nám dává oči, kterými spatřujeme Boží nádherné dílo, uši, kterými ho slyšíme volat, nohy a ruce, kterými můžeme stvoření objevovat. Nos a ústa pro ty rozličné vůně, které ho oslavují.

Stvořitele zcela ještě nevidíme, ale tady a teď máme možnost hledat jeho stopy. Někdy to připomíná hru na schovávanou. Hospodin kráčí zahradou stvoření a my ho toužíme najít, spatřit, sáhnout si na něj. Chytit ho a už ho nepustit.